سیدعباس عراقچی در نیویورک با ۴۵ دیدار و رایزنی فشرده، پیام‌های ایران درباره جنگ، تنگه هرمز و ادامه دیپلماسی را به جهان منتقل کرد

دیپلماسی فعال بیخ گوش دشمن

گروه سیاسی

نیویورک طی روزهای اخیر برای دستگاه سیاست خارجی جمهوری اسلامی ایران صرفاً محل حضور در هشتاد و یکمین نشست مجمع عمومی سازمان ملل متحد نبود؛ این شهر عملاً به یک اتاق عملیات دیپلماتیک تبدیل شد؛ جایی که پرونده جنگ، امنیت منطقه، تنگه هرمز، مناسبات با همسایگان، رابطه با اروپا، پرونده هسته‌ای، اسنپ‌بک و مسیرهای احتمالی گفت‌وگو با آمریکا، همزمان روی میز دستگاه سیاست خارجی قرار گرفت. سیدعباس عراقچی در حاشیه این نشست مجموعه‌ای فشرده از دیدارهای دوجانبه و رایزنی‌های چندجانبه را پیش برد؛ دیدارهایی که گستره آنها از کشورهای همسایه و عربی تا اروپا، آسیا، آفریقا، آمریکای لاتین، سازمان ملل و آژانس بین‌المللی انرژی اتمی امتداد یافت. شمار این دیدارها در گزارش‌های منتشرشده حدود ۴۵ مورد عنوان شده است؛ اما اهمیت این عدد نه در کثرت ملاقات‌ها، بلکه در شبکه‌ای از پیام‌ها و موضوعاتی است که ایران در فاصله چند روز به طیف وسیعی از بازیگران جهانی منتقل کرد.

عراقچی از همان بدو ورود به نیویورک، هدف اصلی سفر را دفاع از حقوق و منافع مردم ایران در بزرگ‌ترین تریبون بین‌المللی عنوان کرد؛ سفری که در شرایطی انجام شد که به گفته او وضعیت جنگی همچنان بر فضای منطقه سایه انداخته بود. از این منظر، حضور وزیر خارجه ایران در نیویورک را نمی‌توان سفر معمول یک مقام دیپلماتیک برای شرکت در یک اجلاس سالانه دانست؛ بلکه باید آن را تلاشی برای فعال کردن همزمان چندین مسیر دیپلماتیک در دل یک بحران چندلایه تلقی کرد.

هرمز؛ وقتی اهرم میدان و ارداتاق مذاکره می‌شود

در مرکز بسیاری از این رایزنی‌ها، تنگه هرمز قرار داشت؛ موضوعی که تهران تلاش کرده آن را از یک مسئله صرفاً نظامی یا دریایی به یک موضوع سیاسی، امنیتی، اقتصادی و مذاکره‌ای تبدیل کند. ایران از یک سو بر نقش خود در تأمین امنیت منطقه و اهمیت حاکمیتش بر تنگه تأکید کرده و از سوی دیگر، مسئله بازگشت امنیت و کشتیرانی در هرمز را به توقف اقدامات نظامی و فشارهای اقتصادی علیه ایران گره زده است. در ۲۲ سپتامبر، در جریان رایزنی‌های نیویورک، شروط ایران برای بازگشایی هرمز از طریق میانجی‌ها به نماینده آمریکا منتقل شد. براساس گزارش رویترز، این شروط شامل پایان محاصره دریایی، آزادسازی دارایی‌های مسدودشده ایران و توقف عملیات نظامی بود. تهران در ادامه نیز نشان داد که بازگشت امنیت به آبراه را نه یک امتیاز یک‌جانبه، بلکه بخشی از یک بسته متقابل می‌داند. در دیدارهای عراقچی با برخی وزیران خارجه منطقه و اروپا نیز همین برداشت تکرار شد. در گفت‌وگو با وزیر خارجه هند، آخرین تحولات مربوط به مذاکرات ایران و عمان برای ایجاد مسیر ایمن کشتیرانی در هرمز مطرح شد و عراقچی تأکید کرد که از نگاه ایران، اقدامات نظامی و محاصره دریایی آمریکا در شکل‌گیری ناامنی منطقه نقش مستقیم داشته است. این نحوه صورت‌بندی هرمز یک نکته تحلیلی مهم دارد: تهران تلاش کرده است واقعیتی که در میدان شکل گرفته را به سرمایه مذاکره تبدیل کند. در این منطق، دیپلماسی نمی‌آید تا جای قدرت بازدارندگی و ظرفیت دفاعی را بگیرد؛ مأموریت آن این است که نتیجه وجود این ظرفیت‌ها را در میز مذاکره به گزینه‌های بیشتر برای ایران تبدیل کند.

به بیان دیگر، وقتی وزیر خارجه ایران از هرمز سخن می‌گوید، صرفاً درباره یک ابراه حرف نمی‌زند؛ درباره یک اهرم امنیتی و ژئوپلیتیکی صحبت می‌کند که می‌تواند محاسبات اقتصادی، انرژی و سیاسی طرف‌های مقابل را نیز تحت تأثیر قرار دهد. تلاش دیپلماتیک در نیویورک برای انتقال شروط تهران، از همین زاویه قابل فهم است: استفاده از ظرفیت میدان برای گسترده‌تر کردن فضای مانور دیپلماتیک.

دیپلماسی و قوه قهریه؛ دو مسیر متضاد نیستند

یکی از خطاهای رایج در تحلیل سیاست خارجی ایران، قرار دادن «مذاکره» و «قدرت» در برابر یکدیگر است؛ گویی هرچه دیپلماسی فعال‌تر شود، باید از ظرفیت‌های نظامی و بازدارنده کاسته شود یا برعکس. آنچه در نیویورک ازفرتاب دستگاه دیپلماسی ایران قابل مشاهده بود، تصویر متفاوتی ارائه می‌کند.

در چارچوبی که مقام‌های ایرانی ترسیم کرده‌اند، مذاکره زمانی معنا پیدا می‌کند که ایران بتواند شروط خود را مطرح کند و در عین حال، در برابر فشارهای طرف مقابل گزینه‌های دیگری نیز در اختیار داشته باشد. بنابراین دیپلماسی پرتلاش عراقچی را می‌توان نه عدول از رویکرد بازدارندگی، بلکه مکمل آن دانست. این نگاه البته به معنای آن نیست که هر اقدام نظامی الزاماً دستاورد دیپلماتیک ایجاد می‌کند یا هرمذاکره‌ای لزوماً به نتیجه مطلوب منجر می‌شود. نسبت میان قدرت و دیپلماسی پیچیده‌تر از این است. اما در منطق بازدارندگی، وجود توان دفاعی به یک کشور امکان می‌دهد دامنه انتخاب‌هایش را حفظ کند؛ و دیپلماسی به آن امکان می‌دهد همین دامنه انتخاب را به ارتباط، ائتلاف‌سازی، رایزنی، میانجیگری و چانه‌زنی سیاسی تبدیل کند.

از این زاویه، حجم بالای رایزنی‌های عراقچی در نیویورک را باید در امتداد تلاش برای «بازتر نگه داشتن دست ایران» دید. این دست بازتر لزوماً به معنای دستیابی فوری به توافق نیست؛ بلکه به معنای آن است که ایران خود را محدود به یک مسیر واحد نکند. مذاکره با آمریکا از کانال میانجی، گفت‌وگو با اروپا، رایزنی با همسایگان، تعامل با آژانس و سازمان ملل و تقویت ارتباط با کشورهای آسیایی و غیرغربی، همه بخشی از یک شبکه واحد برای افزایش گزینه‌های تهران‌اند.

آمریکا؛ ارتباط هست، اما چارچوب مذاکره نیز موضوع مذاکره است

در نیویورک، مهم‌ترین و حساس‌ترین مسیر، رایزنی‌های غیرمستقیم با آمریکا بود. در روزهای برگزاری مجمع عمومی، قطر و دیگر واسطه‌ها میان تهران و واشنگتن پیام‌هایی را منتقل کردند و درباره چارچوب‌های احتمالی ادامه مذاکرات گفت‌وگو شد. رسانه‌های آمریکایی نیز از ادامه تلاش میانجی‌ها برای رسیدن به تفاهم خبر دادند. در روایت ایران، مسئله اصلی فقط «اصل مذاکره» نبود؛ بلکه موضوع برسر شرایط ورود به یک مسیر جدید دیپلماتیک بود. تهران خواهان پایان جنگ، رفع محاصره دریایی و فشارهای اقتصادی و آزادسازی منابع خود شده است. در سوی مقابل، واشنگتن نیز خواسته‌هایی درباره پرونده هسته‌ای و مسائل منطقه‌ای مطرح کرده است. این اختلاف نشان می‌دهد که فاصله میان «بازبودن کانال مذاکره» و «رسیدن به توافق» همچنان زیاد است. از همین رو، فعالیت دیپلماتیک عراقچی در نیویورک بیش از آنکه یک تلاش برای توافق به هر قیمت باشد، تلاشی برای حفظ کانال ارتباطی و انتقال مستقیم شروط ایران بوده است. در چنین وضعیتی، نفس ارتباط دیپلماتیک می‌تواند یک ابزار باشد، نه یک هدف. ایران تلاش می‌کند از مذاکره برای انتقال خواسته‌های خود، شناخت دقیق‌تر مواضع طرف مقابل، مدیریت میانجی‌ها و جلوگیری از شکل‌گیری اجماع کامل علیه خود استفاده کند؛ همان‌طور که طرف مقابل نیز از دیپلماسی برای پیشبرد اهداف خود بهره می‌برد.

اروپا؛ اعتراض در کنار باز نگه داشتن کانال گفت‌وگو

بخش قابل توجهی از ملاقات‌های عراقچی به اروپا اختصاص داشت؛ از فرانسه، آلمان، هلند و اتریش تا ایتالیا و دیگر کشورهای اروپایی. دیدار با وزیر خارجه آلمان نیز در همین چارچوب انجام شد و عراقچی از ابتدای سفر تأکید کرده بود که ایران در نیویورک در پی دفاع از حقوق و منافع خود است.

در این ملاقات‌ها، انتقاد از رویکرد کشورهای اروپایی نسبت به جنگ و پرونده ایران به‌طور کانال گفت‌وگو همراه شد. همین ترکیب به خودی خود حامل یک پیام است: اختلاف با اروپا به معنای حذف اروپا از محاسبات دیپلماتیک تهران نیست.

پرونده هسته‌ای و اسنپ‌بک، یکی از دلایل اصلی اهمیت این تماس‌ها بود. ایران از یک طرف با برخی مواضع کشورهای اروپایی اختلافات جدی دارد و از طرف دیگر، می‌داند که بخشی از مسیر حقوقی و سیاسی پرونده هسته‌ای به تعامل با همین بازیگران گره خورده است.

به همین دلیل، دیپلماسی تهران در نیویورک نه بر اساس دوست و دشمن ثابت، بلکه تا حد زیادی بر اساس کارکرد هر بازیگر پیش رفته است؛ هر کشوری که بتواند در کاهش فشار، انتقال پیام، مدیریت بحران، جلوگیری از اجماع‌سازی یا پیشبرد روابط اقتصادی نقشی ایفا کند، می‌تواند مخاطب یک رایزنی دیپلماتیک باشد.

اسنپ‌بک؛ جنگ در جبهه حقوقی

همزمان با گفت‌وگوهای سیاسی، پرونده اسنپ‌بک نیز در سطح حقوقی و بین‌المللی دنبال شد. عراقچی با آنتونیو گوترش، دبیرکل سازمان ملل، درباره تحولات پرونده صحبت کرد و ایران کوشید موضع خود را در خصوص مبانی حقوقی اقدامات انجام شده تثبیت کند. این بخش از سفر اهمیت زیادی دارد؛ زیرا در یک منازعه بین‌المللی، میدان جنگ تنها به عرصه نظامی محدود نمی‌شود. شورای امنیت، سازمان ملل، آژانس، افکار عمومی جهانی و سازوکارهای حقوقی نیز می‌توانند به میدان دیگری برای اعمال فشار یا مقابله با فشار تبدیل شوند. از این منظر، دیپلماسی حقوقی مکمل دیپلماسی سیاسی است و هر دو، مکمل توان بازدارنده کشورند. ایران اگر بخواهد دست خود را در برابر فشارهای خارجی بازتر نگه دارد، ناچار است همزمان در عرصه نظامی، سیاسی، حقوقی، رسانه‌ای و اقتصادی بازی کند. اهمیت نیویورک دقیقاً در همین چندلایه بودن آن بود.

آژانس؛ نگه‌داشتن پرونده هسته‌ای در مسیر چندجانبه

دیدار عراقچی با رافائل گروسی، مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی نیز در همین چارچوب قابل ارزیابی است. در شرایطی که پرونده هسته‌ای ایران به یکی از گره‌های اصلی بحران تبدیل شده، حفظ ارتباط مستقیم با آژانس برای تهران یک مسیر جداگانه از گفت‌وگوی سیاسی با واشنگتن ایجاد می‌کند.

این تفاوت مهم است؛ چرا که ایران تلاش می‌کند پرونده هسته‌ای فقط در قالب خواسته‌های آمریکا تعریف نشود. آژانس، اروپا، سازمان ملل و کشورهای مختلف هرکدام بخشی از این معادله‌اند و فعال نگه داشتن این کانال‌ها، امکان مانور بیشتری برای تهران ایجاد می‌کند.

همسایگان؛ دیپلماسی برای جلوگیری از تکمیل حلقه فشار

دیدار عراقچی با وزیران خارجه عراق، قطر، اردن، عربستان، ارمنستان، جمهوری آذربایجان و دیگر کشورهای منطقه نیز از مهم‌ترین اجزای این سفر بود. در این دیدارها، علاوه بر جنگ و امنیت منطقه، مسئله استفاده از خاک کشورهای همسایه علیه ایران و همچنین سازوکارهای امنیت منطقه‌ای مورد بحث قرار گرفت. برای تهران، این رایزنی‌ها اهمیت مضاعفی دارند؛ زیرا بحران ایران و آمریکا اگرچه در سطح اصلی خود دوجانبه به نظر می‌رسد، اما آثار آن مستقیماً به کشورهای پیرامونی سرایت می‌کند. امنیت خلیج‌فارس، هرمز، انرژی، کشتیرانی، تجارت و حتی حریم هوایی کشورهای منطقه، همگی با ادامه بحران تحت تأثیر قرار می‌گیرند.

عراقچی در گفت‌وگو با همتای اردنی خود بر ضرورت احترام به حاکمیت کشورها و جلوگیری از استفاده از قلمرو کشورهای منطقه علیه ایران تأکید کرد. در دیدار با همتای قطری نیز تحولات منطقه و جنگ علیه ایران مورد رایزنی قرار گرفت؛ قطر علاوه بر جایگاه منطقه‌ای خود، یکی از کانال‌های اصلی میانجیگری در تماس‌های تهران و واشنگتن بوده است.

پس این سفر صرفاً واشنگتن محور نبود. تهران تلاش کرد به کشورهای منطقه نشان دهد که برای مسائل امنیتی آنها نیز طرف گفت‌وگو ست و همزمان می‌کوشد مانع از آن شود که کشورهای پیرامونی به بخشی از سازوکار فشار علیه ایران تبدیل شوند.

آسیا، آفریقا و آمریکای لاتین؛ دیپلماسی فراتر از غرب

یکی از وجوه قابل توجه سفر عراقچی، گستردگی آن فراتر از اروپا و آمریکا بود. در کنار هند و دیگر کشورهای آسیایی، وزرای خارجه کشورهایی در آفریقا و آمریکای لاتین نیز با وزیر خارجه ایران دیدار کردند. در روزهای پایانی این سفر، ملاقات با وزیر خارجه الجزایر و گفت‌وگو با وزیر خارجه نیکاراگوئه نیز انجام شد. این بخش از فعالیت‌های عراقچی شاید به اندازه تماس‌های ایران با آمریکا و اروپا خبرساز نباشد، اما از منظر طراحی سیاست خارجی اهمیت خود را دارد. هرچه شبکه روابط یک کشور متنوع‌تر باشد، ابزارهای آن برای مقابله با فشار و اجتناب از انزوای کامل نیز متنوع‌تر خواهد بود. به همین دلیل، دیپلماسی تهران در نیویورک را نمی‌توان صرفاً دیپلماسی بحران دانست؛ بخشی از آن، دیپلماسی شبکه‌سازی بود. ایران تلاش کرد طی چند روز، مجموعه‌ای از روابط دوجانبه و چندجانبه را فعال کند تا پرونده ایران در ذهن دولت‌ها تنها از دریچه واشنگتن تعریف نشود.

۴۵ دیدار؛ عددی که پشت آن یک محاسبه بزرگ‌تر قرار دارد

در نهایت، اهمیت حدود ۴۵ دیدار عراقچی در نیویورک در این نیست که وزیر خارجه ایران توانسته است در یک هفته کرورقی از ملاقات ثبت کند. اهمیت واقعی این عدد در تنوع مخاطبان و تعدد مسیرهایی است که همزمان فعال شدند. ایران در نیویورک با آمریکا از طریق میانجی‌ها ارتباط داشت، با اروپا مذاکره و اختلافات را مطرح کرد، با همسایگان درباره امنیت منطقه رایزنی کرد، با هند و دیگر قدرت‌های آسیایی درباره تجارت و هرمز گفت‌وگو کرد، با سازمان ملل وارد بحث حقوقی شد و با آژانس درباره پرونده هسته‌ای تعامل کرد. به این فهرست باید کشورهای آفریقایی و آمریکای لاتین را نیز افزود. این همان جایی است که نسبت میدان و دیپلماسی روشن‌تر می‌شود. دیپلماسی بدون پشتوانه قدرت ممکن است به ابزار فشار یک جانبه طرف مقابل تبدیل شود؛ اما قدرت بدون دیپلماسی نیز لزوماً به نتیجه سیاسی منجر نمی‌شود. در منطق راهبردی ایران، هدف از فعال نگه داشتن هر دو مسیر، افزایش دامنه انتخاب و حفظ امکان دفاع از منافع کشور در شرایطی است که فشار نظامی، اقتصادی و سیاسی همزمان اعمال می‌شود. از این منظر، دیپلماسی برتلاش عراقچی را نباید نشانه فاصله گرفتن از قوه قهریه و ظرفیت دفاعی ایران خواند. برعکس، می‌توان آن را تلاشی برای استفاده سیاسی از همان واقعیت‌های قدرت دانست. هرچه ایران در میدان بتواند توانایی دفاع از خود و اعمال هزینه بر فشارهای خارجی را حفظ کند، در عرصه مذاکره نیز با گزینه‌های بیشتری وارد می‌شود؛ و هرچه دیپلماسی بتواند این واقعیت را به زبان سیاسی، حقوقی و بین‌المللی ترجمه کند، امکان تحمیل هزینه برطرف مقابل و کاهش فشار بر ایران بیشتر می‌شود. به تعبیر دقیق‌تر، کار دیپلماسی در این چارچوب «بستن دست ایران برای جنگ» نیست؛ «بازتر کردن دست ایران برای دفاع از خود» است. باز بودن کانال مذاکره می‌تواند به معنای داشتن یک مسیر دیگر در کنار ابزارهای دفاعی، اقتصادی و منطقه‌ای باشد؛ مسیری که اگر به توافق برسد، نتیجه آن باید در خدمت منافع ایران باشد و اگر به توافق نرسد، دست‌کم نباید ایران را از سایر گزینه‌های خود محروم کند.

نیویورک؛ دیپلماسی برای افزایش گزینه‌ها

از همین زاویه، شاید بتوان کل سفر عراقچی را نه سفر برای دستیابی فوری به یک توافق، بلکه سفر برای افزایش گزینه‌های ایران توصیف کرد. تهران تلاش کرد در شرایطی که جنگ، تحریم، فشار اقتصادی و فشار حقوقی همزمان وجود دارد، هیچ کانال مهمی را بدون پاسخ نگذارد.

این واقعیت را حتی در سطح تماس‌های آمریکا و میانجی‌ها نیز می‌توان دید. گزارش‌های تازه از ادامه تلاش برای شکل دادن به یک توافق احتمالی حکایت دارد، اما همزمان اختلافات اساسی درباره تحریم‌ها، هرمز و پرونده هسته‌ای پابرجاست. بنابراین، دیپلماسی در این مرحله بیشتر از آنکه به معنی نزدیک شدن قطعی به توافق باشد، به معنی حفظ امکان توافق از موضعی است که تهران آن را تأمین کننده حقوق و منافع خود بداند.

درچنین صورتی، نیویورک را باید یکی از مهم‌ترین صحنه‌های نمایش این رویکرد دانست؛ صحنه‌ای که در آن میدان و مذاکره مقابل یکدیگر قرار نگرفتند؛ بلکه یکی پشتوانه دیگری شد. توان دفاعی برای ایران اهرم ساخت و دیپلماسی تلاش کرد این اهرم را به فضای مانور سیاسی تبدیل کند.

از این منظر، ۴۵ دیدار عراقچی را می‌توان بیش از هر چیز تلاشی برای بازنگه داشتن دست ایران دانست؛ دست بازدر مذاکره، در رایزنی منطقه‌ای، در کارزار حقوقی و بین‌المللی و در نهایت، در دفاع از منافع ملی. نیویورک برای ایران پایان یک پرونده نبود؛ بلکه صحنه‌ای بود برای آنکه نشان دهد در میانه فشارهای چندجانبه، هنوز مسیرهای متعددی برای کنش دارد و دیپلماسی، در این محاسبه، نه جایگزین قدرت بلکه یکی از صورت‌های به کارگیری آن است.

هرمز و «خورگوس»؛ دو کلید در جیب ایران

ادامه از صفحه اول

دلیلش دو چیز است:

اول، چین نمی‌خواهد همه تخم مرغ‌هایش را در یک سبد بگذارد؛ انرژی‌اش از تنگه هرمز می‌گذرد و تجارتش از تنگه مالاکا که زیر سایه نفوذ آمریکاست. مسیر خشکی مکمل دریاست، نه جانشین آن؛ یعنی چین به هر دو راه نیاز دارد.

دوم، یوانی‌سازی: کالا و انرژی که از خشکی حرکت کند، به راحتی با یوان معامله می‌شود و این برای چین یک قدم به سوی دلارزدایی است.

ایران اگر خودش را به این مثلث وصل کند، در قلب برنامه‌های راهبردی چین قرار می‌گیرد، نه در حاشیه‌اش.

۴. چرا سهم ما هنوز نزدیک به صفر است؟

از ترافیک این مسیر، سهم ایران شاید یک دهم باشد. بقیه فقط از کنار ما رد می‌شود. چینی‌ها و قزاق‌ها مقصر نیستند؛ ما خودمان را عقب نگه داشته‌ایم:

-درسی سال گذشته، بیست برابر بیشتر در جاده سرمایه‌گذاری کرده‌ایم تا ریل، در حالی که هزینه‌های جانبی ریل (سوخت، آلودگی، تصادف) فقط ۵ تا ۱۰ درصد جاده است.

- قانون ما واردات کامیون و اتوبوس دست دوم را مجاز و واردات واگن را ممنوع کرده است.

- در جاده، تصدی دولتی ۱۰ تا ۱۵ درصد است؛ در ریل ۷۰ تا ۷۵ درصد. ریلی که خصوصی‌ها نتوانند در آن ابتکار به خرج دهند، هیچ‌وقت رقیب کامیون نمی‌شود.

-گمرک‌ها سنددو بارزسی‌های همدیگر را نمی‌پذیرند و تبادل الکترونیکی ندارند؛ هر مرز یک سد است.

مسیر روشن است: از خورگوس به قزاقستان و ترکمنستان، و از سرخس یا اینچه برون به ایران. این ریل ۹۳۰ کیلومتری در سال ۲۰۱۴ افتتاح شد. بیش از یک دهه است که این جاده طلایی آماده است و ما هنوز آن را به‌جای کالای واقعی با سخنرانی پر می‌کنیم.

۵. راه‌حل: پنج کار

ظرفیت این مسیر را در یک سال می‌شود دو برابر کرد و با تصمیم‌های جسورانه، پنج برابر. این حرف بلند پروازانه نیست، حساب است.

-تصمیم واحد: مدیری که تصمیم شجاعانه می‌گیرد، نباید فردا به خاطر همان تصمیم بازخواست شود.

- هماهنگی چهار دستگاه: راه‌آهن، گمرک، جهادکشاورزی (دامپزشکی و حفظ نباتات) و استاندارد باید یک زبان حرف بزنند، نه چهار.

-نقش واقعی برای بخش خصوصی: اورادر مذاکرات بنشانید، نه در مراسم امضا.

-دفتر نمایندگی در چین، قزاقستان و روسیه: با راز کارخانه در چین شروع می‌شود، نه از بندر. هشتاد درصد کار با پیگیری حضوری پیش می‌رود، نه ایمیل.

-ریل را کنار دریا بنشانیم: تا وقتی ریل گزینه آخر باشد، برگ هرمز را هم نمی‌توانیم با اطمینان بازی کنیم.

۶- عصر تکیه به یک مسیر و یک برگ تمام شده است. هرمز برگ برنده است، اما برنده‌ترین برگ هم وقتی تنها باشد، قابل تهدید است. اگر ده سال زودتر مسیر ریلی را کامل کرده بودیم، تهدید محاصره برای ما ضربه‌ای کوچک‌تر و برای دشمن هزینه‌ای بزرگ‌تر بود. هنوز دیر نشده، ولی زمان کم است. چین در چند سال یک روستای مرزی را به ابرشهر تبدیل کرد. ما هم باید ریلی را که خودمان کشیده‌ایم به کار بیندازیم.

اصل سه و برگ سبز خودروی سواری پژو ۴۰۵ - GLX - XU7 مدل ۱۳۹۴ به رنگ خاکستری - متالیک به شماره موتور ۱۲۴K۰۶۱۹۷۰۳ و شماره شاسی NAAM۰۱CE۰FK۵۰۰۵۰۲۴ به شماره انتظامی ۳۴ ع ۵۶ - ایران ۹۵ به نام سعید حوت مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

اصل برگ سبز و کارت پلاک خودروی دو کابین تویوتا هایلوکس مدل ۲۰۱۰ به شماره انتظامی ۲۲۸۹۹ به شماره شاسی ۱۰۵۲۱۴۰ و شماره موتور ۰۵۰۵۷۲۴ به نام عبدالصمد بلوچ زاده مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

کلیه مدارک برگ سبز - سند کمپانی - کارت پلاک خودروی وانت تویوتا استاوت ۲۰۰۰ به رنگ سبز پشمی روغنی مدل ۱۹۸۲ به شماره موتور 5RJ۱۳۵۰۹۲۸ و شماره شاسی ۱۱۰۰۵۸۸۳ به نام عبدالوهاب فقیران به شماره انتظامی ۵۱۲ ع ۳۴ - ایران ۶۵ مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

کلیه مدارک برگ سبز - سند کمپانی - کارت پلاک خودروی وانت تویوتا ۲۰۰۰ به رنگ آبی روغنی مدل ۱۹۸۵ به شماره موتور 5RJ۳۵۷۹۱۸ و شماره شاسی RK۱۱۰۰۶۲۰۰۲۳ به نام عبدالوهاب فقیران به شماره انتظامی ۴۲۶ ج ۴۳ - ایران ۹۵ مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

کلیه مدارک برگ سبز - سند کمپانی - کارت پلاک خودروی وانت تویوتا استاوت ۲۰۰۰ به رنگ قرمز روغنی مدل ۱۹۸۵ به شماره موتور 5RJ۲۲۴۲۴۷ و شماره شاسی RK۱۱۰۶۱۶۷۲۲ به نام عبدالوهاب فقیران به شماره انتظامی ۶۳۹ ط ۱۳ - ایران ۹۵ مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

کلیه مدارک برگ سبز - سند کمپانی - کارت پلاک خودروی وانت تویوتا مدل ۱۹۸۰ به شماره موتور 5RJ۱۹۳۷۰۷ و شماره شاسی RK۱۱۰۰۲۱۵۸۷ به نام عبدالوهاب فقیران به شماره انتظامی ۲۶۲ ع ۴۳ - ایران ۸۵ مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

کلیه مدارک برگ سبز - سند کمپانی - کارت پلاک خودروی وانت تویوتا مدل ۱۹۸۲ به شماره موتور 5RJ۰۲۰۸۶۷۲ و شماره شاسی RK۱۱۰۰۴۷۷۰۲ به نام عبدالوهاب فقیران به شماره انتظامی ۵۲۲ ع ۳۵ - ایران ۸۵ مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

سند مالکیت (برگ سبز) خودروی وانت تویوتا استاوت ۲۰۰۰ مدل ۱۹۸۴ به نام لال بخش معینی به رنگ قرمز به شماره انتظامی ۵۵۸ ص ۲۹ - ایران ۸۵ به شماره موتور 2۱۷۹۱۰۸ و شماره شاسی ۱۶۰۸۰۲ به علت سهل انگاری مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

کارت پلاک خودروی وانت تویوتا ۲۰۰۰ به رنگ آبی روغنی مدل ۱۹۸۴ به نام عبدالمجید سیاهی به شماره انتظامی ۸۹۸ ص ۲۵ - ایران ۹۵ به شماره موتور 5RJ۲۲۸۰۷۷ به شماره شاسی RK۱۱۰۶۱۷۷۸۶ به علت سهل انگاری مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

پلاک عقب خودروی وانت تویوتا هایلوکس به رنگ سبز روغنی مدل ۱۹۸۵ به نام محمد اقبال درازبی به شماره انتظامی ۴۴۶ ع ۸۵ - ایران ۸۵ به شماره موتور 1۵۱۸۹۳ و شماره شاسی ۵۷۰۰۰۹۱۳ به علت سهل انگاری مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

سند مالکیت (برگ سبز) خودروی وانت تویوتا ۲۰۰۰ به رنگ سفید روغنی مدل ۱۹۸۵ به نام شهدوست سیاهی به شماره انتظامی ۹۴۱ س ۵۵ - ایران ۹۵ به شماره موتور 3Y۱۵۴۱۸۳ و شماره شاسی YN۵۷۰۰۹۷۴۱ به علت سهل انگاری مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

سند مالکیت (برگ سبز) برگ گمرکی خودروی وانت تویوتا استاوت ۲۰۰۰ به رنگ سبز مدل ۱۹۸۵ به نام حسن سیاهانی به شماره انتظامی ۲۲۸ س ۴۵ - ایران ۹۵ به شماره موتور 5RJ۲۲۴۶۸۳ و شماره شاسی RK۱۱۰۶۱۶۷۳۸ به علت سهل انگاری مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

سند مالکیت (برگ سبز) خودروی وانت تویوتا ۱۶۰۰ به رنگ بژروغنی مدل ۱۹۸۴ به نام حسین میربلوچ زهی به شماره انتظامی ۳۳۷ ب ۹۶ - ایران ۸۵ به شماره موتور 2۰۸۸۲۷۴ و شماره شاسی ۰۰۳۱۲۳۹ به علت سهل انگاری مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است

سند مالکیت (برگ سبز) خودروی سواری پژو ۴۰۵ جی ال ایکس ای ۱/۸ به رنگ نقره ای متالیک مدل ۱۳۸۴ به نام اله یار حسین بر به شماره انتظامی ۳۵۴ س ۱۱ - ایران ۹۵ به شماره موتور 1۲۴۸۴۰۶۱۰۰۵ و شماره شاسی ۱۳۲۰۴۸۳۴ به علت سهل انگاری مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

پلاک عقب خودروی سواری پژو ۴۰۵ GLX XU7 به رنگ نقره ای مدل ۱۳۹۳ به نام جاسم درازکی به شماره انتظامی ۲۴۸ ن ۶۷ - ایران ۹۵ به شماره موتور 1۲۴K۰۴۱۵۰۸۳ و شماره شاسی NAAM۰۱CA۰ER۰۳۲۴۸۶ به علت سهل انگاری مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

برگ سبز خودروی پراید مدل ۱۴۱۲۸۷۵۸۵۴۹۴ به شماره شاسی ۲۷۳۳۷۱۰ به شماره شهربانی ۹۱ ایران ۶۳۱ س ۷۸ به نام آقای ساسان دلدار مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط می باشد.

کلیه مدارک (برگ سبز - برگ کمپانی - بنجاق - کارت ماشین - کارت سوخت) خودروسواری جیپ توسن مدل ۱۳۶۷ رنگ خاکستری نوک مدادی متالیک شماره موتور 5RJ۱۲۷۰ شماره پلاک ایران ۶۱ - ۷۷۷ ب ۵۳ به نام اصر صدیقی مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

اصل سند کمپانی و اصل شناسنامه مالکیت (برگ سبز) و اصل کارت شناسایی موتورسیکلت سیستم تلاش ۱۲۵ CDI مدل ۱۳۹۴ به رنگ مشکی به شماره موتور ۱۱۴۲۹۲۰ به شماره بدنه ۶۴۳۲۹۱۴ به شماره پلاک انتظامی ایران ۵۶۸ - ۲۲۶۱۴ و به نام مالک محمودناصری زاد مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

سند مالکیت (برگ سبز) سند کمپانی بنجاق سند خودرو پیکان ۱۶۰۰ رنگ سفید بخچالی روغنی مدل ۱۳۷۵ به شماره انتظامی ایران ۱۳ - ۱۱۲۷۵۴۱۳۷۱ شماره شاسی ۷۵۵۷۴۱۱۳ به مالکیت خلیل زمانی مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

سند مالکیت راهور (برگ سبز) و سند کمپانی هوندا آکورد به شماره انتظامی ۵۶۵ ع ۶۷۵ ایران ۸۲ به شماره شاسی LHGCY۳۶۵۱SA۱۵۲۵۲۹ به شماره موتور LFB۱۹۷۰۰۱۴۷۶ مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

سند مالکیت راهور (برگ سبز) وانت بخچال‌دار زامیاد به شماره انتظامی ۱۹۵ط۹۱ ایران ۶۲ به شماره موتور 5RJ۸۰۰۱۴۷۸۴ شماره شاسی NAZDL۱۰۴TJK۰۱۱۹۸۶ مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

سند مالکیت راهور (برگ سبز) سواری پژو ۲۰۶ تیپ ۲ به شماره انتظامی ۹۶۳ ع ۱۳ ایران ۸۲ به شماره موتور 1۵۶۹۰۰۰۱۴۷۱ شماره شاسی NAAP۴۱FD۶CJ۶۱۱۹۶۸ مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

سند مالکیت راهور (برگ سبز) و کارت شناسایی سواری پراید صبا به شماره انتظامی ۷۲۷ ب ۴۶ ایران ۹۲ و شماره شاسی S۱۴۱۲۲۸۰۷۴۸۱۳۳ و شماره موتور ۰۰۲۸۴۹۶۹ مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

اصل برگ سبز خودرو سواری پژو PARSTUO مدل ۱۳۹۱ به رنگ سفید روغنی شماره موتور 13991۰۰۷۸۱۷ شماره شاسی NAAN۱۱FCXCK۶۵۹۲۵ به نام سیدایوب صالحی سادانی شماره ملی ۴۶۵۰۴۹۸۶۱۸ مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

برگ سبز آتومبیل وانت نیسان مدل ۱۳۶۴ به شماره انتظامی ۴۵۵ ص ۵۵۶ ایران ۲۳ به شماره موتور ۱۳۸۰۳۹ به شماره شاسی ۰۱۲۸۶۴ مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

سند و برگ سبز وسیله نقلیه موتورسیکلت رینون ۱۲۵ مدل ۱۳۸۹ به شماره انتظامی ۵۹۴-۶۸۸ به شماره موتور ۱۰۴۵۳۱۸ و شماره شاسی ۸۹۰۲۲۸ به مالکیت نوروز بهلولی مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

سند مالکیت (برگ سبز) و سند کارخانه و کارت پلاک متعلق به یک دستگاه موتورسیکلت مدل ۱۳۹۲ به شماره پلاک ۸۲۲/۲۸۱۶۷ به شماره موتور 5RJ۰۲۲۸۰۷۷ به شماره شاسی RK۱۱۰۶۱۷۷۸۶ به نام هارون اورنگ مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

سند مالکیت (برگ سبز) متعلق به یک دستگاه خودروی وانت تویوتا دوکابین هایلوکس ۲۷۰۰ مدل ۲۰۱۴ به شماره پلاک ۹۸۵ م ۸۲ ایران ۴۵ به شماره موتور 2TR۶۶۲۲۰۷۱ شماره شاسی MRFX۲۲G۱E۱۴۱۴۵۹۵ به نام در بی بی زردکوهی مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

مجوز حمل سلاح شکاری تک لول ساچمه زنی مدل روسی ساخت روسیه شماره اسلحه ۰۳۰۱۷۱۱